

en Presserepræsentant, at vi her stod overfor en Organisationsfejl. Det var et Ord, som slap mig ud af Munden, og det var ikke ment som en Dybsindighed, men Ordet er blevet staaende, og det forekommer mig, at det har sin Rigtighed, men ganske vist i en anden og videre Betydning, end jeg den Gang troede. Der eksisterer i Statsbanernes Ordresamling en Ordre, som tydeligt og klart siger, hvorledes Skinnerne skal behandles under stærk Varme til Forhindring af, at de slaar ud. Der er ikke noget galt i, at Boltene normalt er fastspændte. Normalt vil det gælde om at passe paa, at de ikke gaar løs, det er kun i Tilfælde af stærk Varme, at de skal løsnes og atter tilskrues. Denne Ordre, i hvilken det dog ikke nærmere angives, hvad man forstaaer ved stærk Varme, er ikke blevet fulgt, hverken paa den paagældende Banestrækning eller, som det synes, paa andre Strækninger med Undtagelse af en enkelt Banestrækning, hvor det paagældende Banepersonale rimeligvis af en eller anden lejlighedsvis Erfaring er kommet ind paa at efterkomme den i Ordren givne Anvisning.

Det kan altsaa hænde, at en saadan Ordre gives, men ikke efterleves, uagtet den udsendes trykt til alle Tjenestemænd, hvilket atter praktisk talt vil sige, at naar en Ordre ikke falder sammen med, hvad der daglig eller jævnligen forekommer indenfor hver enkelt Erfaringskreds, bliver den neppe læst og i hvert Fald ikke husket. Der har altsaa en Gang i Nærheden af den øverste tekniske Ledelse siddet en Mand, som har haft Øje for, at Solvarmspændingen i Skinnerne ikke kunde blive udløst ved Stødene, naar Laskeboltene var for haardt spændte. Han har saa faaet udsendt sin Ordre, men den er kun naaet ud til dem, der skulde have den for Øje under deres Arbejdes Udførelse, som en Tryksag. Og som det er gaaet med den, maa det nødvendigvis være gaaet med andre. Hvad Tjenestemændene opnaar under deres Arbejde af Erfaring og Kundskab, lever i dem og omsættes ved næste Lejlighed i bevidste Handlinger; hvad de faar tilsendt af Tryksager, er og bliver kun Tryksager. Professor Lütken har i sin Erklæring udtalt, at Statsbanerne har for faa

Ingeniører til Raadighed for Sikkerhedstjenesten. Ja, det er jo muligt, at Professoren har Ret; det er dog neppe Videnskab, der har manglet. Det kan jo ikke være Professorens Mening, at disse uddannede Ingeniører skulde gøre Tjeneste som Baneformænd. Nej, det, der har manglet, er, at den Kundskab, som findes i Statsbanernes Ordresamling, ikke omhyggeligt indskærpes dem, den særlig angaar, i dette Tilfælde Overbanemestrene, og af disse igen bringes videre til Kolonnearbejderne ved Demonstration paa Linien. Det vilde neppe have nyttet, om Baneformanden havde meldt til Overbanemesteren, at han havde rettet en Kurve paa Skinne; ogsaa Overbanemesteren vilde formentlig have anset Sagen for dermed at være i Orden. Jeg ved ikke, hvor højt man skulde være gaaet op i Rækken af de overordnede, før man havde truffet den, der paa staaende Fod vilde have truffet den rette Afgørelse. Baneformandens og Overbanemesterens Ansvar fortøner sig op efter, uden at det dog med Vægt kan rettes mod den øverste Administration, saaledes som nu en Gang Organisationsformen er. Man kan vel sige, men ikke af Hjertet mene, at naar ingen anden ansvarlig findes, maa man standse ved Generaldirektøren eller Trafikministeren, eller, som et Blad udtrykte det, saa vidt jeg erindrer: Trafikministeren har Ansvaret, indtil han udleverer os en skyldig. Man vil selsagt under alle Forhold være udsat for, at der af det underordnede Personale kan blive foretaget en Handling, som under ganske særlige Omstændigheder kan blive skæbnesvanger, som Tilfældet har været her.

Det forholder sig derfor ikke saaledes, som det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) udtalte, at man har været travlt beskæftiget med at lægge Ansvaret over paa det underordnede Personale. Ved Generaldirektionens foreløbige Undersøgelse gik man ud fra, at Baneformanden i det højeste havde udvist Mangel paa Konduite ved ikke at give Signal til langsom Kørsel, og at naar han ikke havde gjort det, var det, fordi han ansaa Sporet for at være fuldkommen sikkert. Jeg fandt det under disse Forhold, hvor man ikke kunde komme højere op med Ansvaret, fuldkommen i sin Orden, at man ikke